

ŽIVOT LAVICÍCH

SPECIÁL!

18

**nejlepších
prací**

Napiš pro mě...

Základní škola, Příbram VIII, Školní 75

Obsah tohoto čísla:

Jak dobro zvítězilo nad zlem

- 1. místo I. kategorie
Jakub Novotný/Kristián Silný 2
- 1. místo II. kategorie
Tereza Slaninová/Michal Hosírek 3 - 4
- 1. místo III. kategorie
Natálie Fraňková/Nikola Lakomá 5 - 6

Kdyby si věci psaly deník

- 1. místo I. kategorie – Ester Zuskačová 6 - 8
- 1. místo II. kategorie – Lucie Zemanová 8
- 1. místo III. kategorie – Barbora Hošková 9

Jak dobro zvítězilo nad zlem

- 2. místo I. kategorie
Jan Dvořák/Katrin Hellerová 10 - 11
- 2. místo II. kategorie
Tadeáš Port/Kateřina Bařtipánová 11 - 12
- 2. místo III. kategorie
Denisa Milá/Marie Výbošteková 13

Kdyby si věci psaly deník

- 2. místo I. kategorie – Karolína Váňová 14
- 2. místo II. kategorie – Kateřina Cvrková 15
Claudie Chrastinová 15 - 16
- 2. místo III. kategorie – Pavla Zbiralová 17

Jak dobro zvítězilo nad zlem

- 3. místo I. kategorie
Magda Neporová/Lucie Kuchtová 18 - 19
- 3. místo II. kategorie
Julie Chrastinová/Vojtěch Kratochvíl 20 - 21
- 3. místo III. kategorie
Patrik Cinert/Lia Peštová 21 - 22

Kdyby si věci psaly deník

- 3. místo I. kategorie – Anna Žejdlíková 23
- 3. místo III. kategorie – Denisa Milá 23 - 24

Základní škola, Příbram VIII, Školní 75

vyhlašuje IX. ročník populární školní literární soutěže

Napiš pro mě ...

ročník 2017/2018

soutěžní témata

Jak dobro zvítězilo nad zlem (vypravování)

fantasy příběh, superhrdinové vs. Padouši

+ doprovodná výtvarná soutěž

Kdyby si věci vedly deník (forma deníku)

sepsání deníku věci denní potřeby

soutěžní práce se budou psát v rámci slohového vyučování

soutěžní kategorie

kategorie I. – 4. a 5. ročník

kategorie II. – 6. a 7. ročník

kategorie III. – 8. a 9. ročník

Veškeré dotazy ohledně soutěže Vám zodpoví Váš/Vaše učitel/ka českého jazyka

SLAVNOSTNÍ VYHLÁŠENÍ SOUTĚŽE – 25. 4. 2018

Financováno za podpory města Příbram

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 1. místo (kategorie I.)

Pan Hranolka

Pan Hranolka byl obyčejná chodící hranolka, která dělala všechno jako ostatní. Ráno vstal, vyčistil si zuby, nasnídal se, oblékl se a šel do práce. Pan Hranolka byl ve speciální práci, která pomáhá lidem. Starým lidem pomáhá s nákupem, slepým pomáhá přejít přes přechod atd... Prostě práce dobrých skutků. Pan Hranolka byl ale veliký silák, protože vždy po práci šel do posilovny, ve které byl každý den hodinu.

Měl mnoho kamarádů. Jmenovali se: Kečup, Tatarka, Cheeseburger a Majonéza. Měl je moc rád, protože mu také pomáhali. Pan Hranolka už od dětství snil o tom, jak se z něj stane superhrdina. Jednou v televizních novinách dávali, že ve městě Mekáč, kde pan Hranolka bydlel, řádí padouch jménem Kuře. Jediné, co o něm policie věděla, že je z města KFC.

Pan Hranolka vyskočil a zařval: „To by mohla být moje šance!“ Ihned si běžel pro šicí stroj a začal šít oblek superhrdiny. Oblek pořádně utáhl, aby mu byly vidět břišní svaly. Potom zavolal svému nejlepšímu kamarádovi Cheeseburgerovi, že by mohli být super dvojka proti padouchům. On bohužel odmítl.

Pan Hranolka se podíval z okna a viděl toho padoucha z televize, jak shodil staré paní nákup a podkopl slepému člověku nohu. Vzal si oblek a vydal se za ním. Běžel za ním, ale už nemohl, takže ho nechytl. Potom večer šel po ulici celý naštvaný a říkal si: „Musel by se stát zázrak, aby se ze mě stal superhrdina.“ Jen co dořekl větu, zaskvítilo na něj takové tajemné zelené světlo a potom zase zhaslo. Pan Hranolka se lekl a zakřičel: „Pomóc, mimozemšťani, chtějí mě unést!“ Vzal nohy na ramena a utíkal co nejrychleji domů.

Ráno se probudil a řekl: „Uf, byl to jenom sen.“ Ale nebyl. Když šel do koupelny, vzal za kliku a utrl ji. Zmáčkł trošku pastu a ona vystříkla na zrcadlo. Postupně objevoval svoje schopnosti. Když uviděl policisty, pustil se za nimi. Zastavili v centru města Mekáč. „Zase Kuře,“ naštvál se a vrhl se za ním. „Mě nezastavíš!“ zasmálo se Kuře. „Myslíš?“ zeptal se pan Hranolka. Kuře se chystalo vyhodit Mekáč do vzduchu, ale nepovedlo se mu to, protože začali s panem Hranolkou bojovat. První dal druhému do hlavy , druhý dal prvnímu do břicha . A takhle bojovali, dokud pan Hranolka nezvítězil. Pan Hranolka se stal hrdinou města a všichni si dali spokojeně hamburger.

Jakub Novotný, 5. B

Ilustrace: Kristián Silný, 6. D

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 1. místo (kategorie II.)

Ahoj. Jmenuji se Alex Bellová. Lidé mi říkají i Lexy. Je mi 16 let. Jsem celkem obyčejná holka. Až na jednu zvláštnost. Dokáží komunikovat se zvířaty.

Byl krásný nový den a já vstala. „Ahoj Kulí!“ zavolala jsem na své morče. „Ahoj Alex!“ zapískal. Já udělala vše potřebné a vyrazila jsem. Ve škole na nás čekalo překvapení.

„Děti, přišel k nám nový žák. Jmenuje se Petr.“ Všechny holky na něm mohly oči nechat a já taky. Byl opravdu hezký. Měl účes na patku a černo-bílé oblečení. Moje nejoblíbenější barvy. „No, teď si, Petře, vyber, vedle koho chceš sedět.“ „Asi vedle té holčiny ve třetí lavici.“ Co... vedle mě? Ó můj Bože!

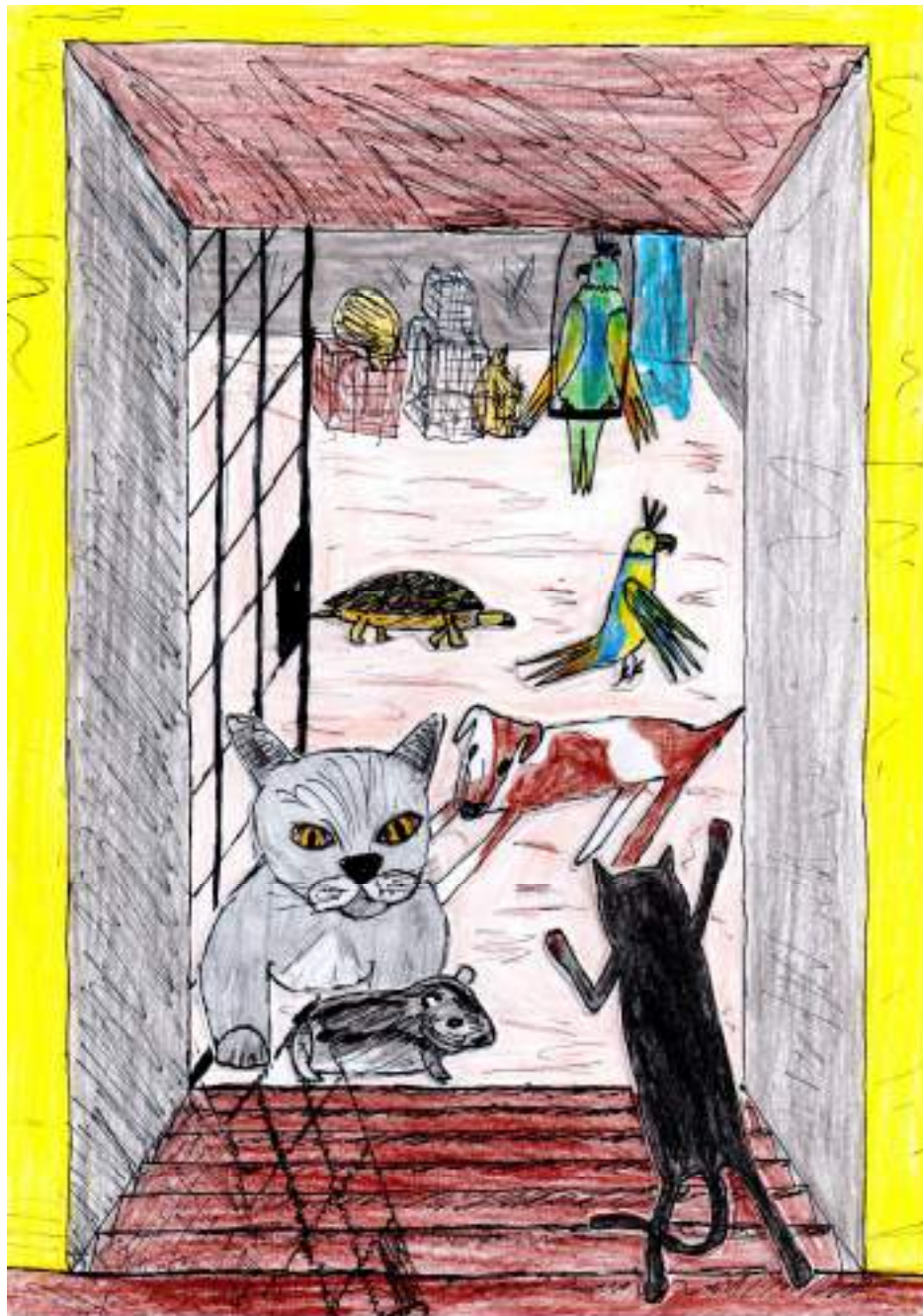
„Ahoj,“ pozdravil.
 „A... ahoj,“ trošku jsem zakoktala. „Říkej mi Pěťo, Petře... jak budeš chtít.“
 „Jo, dobrá... mně můžeš říkat Alex, ale ostatní mi říkají spíše Lexy.“ „Dobře, Lexy.“ Je opravdu fajn.

Přišla jsem ze školy.
 „Jé, ahoj Garfielde! Tebe jsem tu dlouho neviděla.“ Garfield je toulavý kocour, který se u nás jednou za čas zastaví. „Ahoj Alex! Tak co, jak se máš?“ „Suprově. Do školy přišel nový kluk, má stejné záliby a sedl si vedle mě. Chápeš, vedle mě!“ zajásala jsem. „Tak to je super... jo a... nemáš nějakou šunku?“

Odpoledne jsem si hrála s Kulínem. Najednou mi zapípal mobil. Přišla mi od Petra zpráva. A jo, dala jsem mu číslo, řekla jsem si v duchu. Odepsala jsem mu. Po chvílce už jsem byla pouze u telefonu a na Kulína jsem zapomněla. „Ach jo...“ řekl si sám pro sebe a vrátil se našťavaně do klece.

Další den jsem se těšila do školy. Za Petrem. Jsem introvert a on je můj jediný kamarád.

„Ahoj Pěťo!“ Sundala jsem si svou židli a pozdravila ho. „Ahoj Lexy.“ řekl a usmál se. Ježíš... toho mi musí všichni závidět... Já ho asi miluju...

Domů jsem přišla veselá jako dlouho ne. „Kulí, je tak hodný! Pomáhal mi, s čím mohl. Jsem jako v sedmém nebi.“ „Hm... super,“ odpověděl. „Ty žárlíš, že?“ smála jsem se. „Trošku.“ zakňučel. „Ale prosimtě...“ řekla jsem a vzala ho do náruče. „Vždyť ty jsi můj kouzelný Kulíšek!“ „Tak to jo!“ Chvilku jsem si s ním hrála a potom ho odložila. Musela jsem si připravit do školy. Asi po hodině jsem byla hotova. Šla jsem spát.

Ráno jsem se oblékla do černo-bílého, hezky jsem se upravila a vyrazila. Sice jsme psali tři písemky, ale to mi vůbec nevadilo. Těšila jsem se na Petra.

„Ahoj Pěťo!“ „Ahoj Lexy!“ „Umíš ty písemky?“ „Ne, bohužel ne... neměl jsem čas.“ „A co jsi dělal?“ „No... já... byl jsem... v kině.“ řekl a nejistě se usmál. „A na čem?“ „No... teď mi vypadlo jméno...“ řekl a usmál se. Byl nějaký divný.

Testy byly za námi a škola skončila. „Petře, nechtěl bys někam zajít?“ „No... nemůžu... já... mám kroužek, už musím, tak ahoj,“ řekl opět nejistě. Něco není v pořádku...

Cestou domu jsem uvažovala nad Petrovým chováním. Skrývá přede mnou něco? Nebo se něco stalo? Přišla jsem domů. Tašku jsem odhodila a šla jsem do svého pokoje. „Ahoj Kulí!“ Ticho. „Kulí?“ Opět žádná odezva. „No ták, ty jsi... Kulín je pryč!“ zařvala jsem. Všimla jsem si otevřeného okna. Co to...?! „Alex, mohu ti pomoci.“ řekl Garfield.

„Co je s ním? Kde je?“ „Klid... byl tady kluk a ten Kulína unesl.“ „U... unesl? Proč by to dělal?“ zaječela jsem. „To nevím. Ale pronásledoval jsem ho. Víím, kde bydlí. Pojď, ukáži ti, kde.“ „Garfí, ty jsi génius!“ „Já víím.“

Nasedla jsem na své kolo a jela tam, kam kocour běžel. Přijeli jsme k nádhernému, dvoupatrovému domu. Neváhala jsem a okamžitě zazvonila. Slyšela jsem rychlé kroky. A pak otevřel. On.

„Petře?!“ „L-Lexy? Co tady děláš?“ „Byl jsi u mě doma? Mluv!“ „J-já, u tebe doma?“ „Ano!“ „N-ne, proč?“ usmál se. Odstrčila jsem ho a běžela k němu domů. „Kulí! Kulíšku!“ řvala jsem. „Co děláš?“ ptal se. Najednou jsem slyšela kňučení a volání o pomoc. Kulín. Letěla jsem za hlasem. Měli sklep. „Tam nelez, slyšíš!“ řval. Já ale otevřela a šla dolů po schodech. To, co jsem viděla, mi vyrazilo dech.

Desítky domácích mazlíčků uvězněných v klecích, včetně mého miláčka. To snad ne! Slyšela jsem, jak Petr zavřel dveře a zamknul je.

„Pojďte, pomohu vám,“ řekla jsem. Všichni sborově děkovali. Bylo tady tak moc zvířat... psi, kočky, králíci, andulky, dokonce i prasátko s mašličkou. Rychle jsem zavolala policii, měla jsem totiž (naštěstí) mobil.

Chvilku jsme čekali. Potom jsme uslyšeli sirény a začala jsem bít na dveře. Ty se otevřely.

„Pojďte, paní Bellová,“ řekl policista. Okolo mě proběhla zvířátka, ještě jednou jsem poděkovala a pelášila domů. „Kulíšku!“ zaječela jsem, Kulíška chytla a málem ho umačkala radostí. „Moc děkuji, Lexy,“ řekl a přitulil se. Potom jsem uviděla Petra. „Jak jsi mohl? Proč jsi ta nebohá zvířátka unesl?“ „Baví mě to, brát lidem mazlíčky a dívat se, jak trpí.“ „Jsi bezcitný šílenec, Petře. Sbohem,“ řekla jsem, vzala Kulíška a odjeli jsme. Později jsem zjistila, že byl již dlouho hledaný a z minulého města se přestěhoval, protože také unášel mazlíčky a měl i přezdívku: Pettraper. Kdybyste se podívali pořádně a vzali byste první tři písmena a poslední „r“, vyšlo by vám jeho jméno.

A tak jsem čirou náhodou zneškodnila padoucha, o kterém jsem si dřív myslela, že je to milý a vzorný chlapec a udělala mnoho lidí šťastnými, protože jsem jim vrátila jejich zvířecí miláčky.

*Tereza Slaninová, 7. C
Ilustrace: Michal Hosírek, 8. B*

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 1. místo (kategorie III.)

Oheň. Spousta ohně. Křik. Z našeho domu zbyly pouze trosky. Za ruku mě pevně drží má maminka. Pevně a sebevědomě, ačkoliv v její tváři sebevědomí nevidím. Po tváři jí stékají slzy. V druhé ruce drží mého mladšího bratra Thomase. Utíká a mě doslova vláčí za sebou. Za námi uslyším zlověstný smích. Auto, které v tu chvíli představuje jedinou záchranu, je už na dohled. Vezme za kliku a strčí nás do auta. Chce zapnout tlačítko „ODJET“, v tu chvíli jí ale něco zasáhne do zad. Z posledních sil zmáčkne tlačítko a my vidíme jen její poslední úsměv. „Zlatíčka.“ vydechne.

Probudila jsem se. Už zase se mi zdál tenhle divný sen. Všude cítím studený pot. Vstanu a dojdu se trochu napít vody. Bylo to tak zvláštní, tak skutečné. Poté jsem se vrátila do postele a pokusila se znovu usnout.

Ráno mě probudil táta: „Je čas vstávat!“ Když ale spatřil moje kruhy pod očima, zvažněl: „Zase ten divný sen?“ Jen jsem přikývla a řekla jsem: „Je to tak skutečné.“ Táta se posadil na postel. „Ale zlatíčko, víš přece, že maminka umřela při autonehodě a tobě byly jenom tři.“ „Já vím, tati, ale je to vždycky tak skutečné.“ odpověděla jsem a znervózněla. Táta mě naposledy objal, rozloučil se se mnou a odešel do práce. Rychle jsem se nasnídala a když jsem se vracela pro tašku, zjistila jsem, že na mé posteli leží tátovy klíče. V naději, že je táta ještě v garáži, jsem se rozběhla. Zvláštní, auto tam ještě bylo, ale táta nikde. Vtom jsem ale spatřila

schody vedoucí kamsi pod garáž. Nevím proč, ale než jsem se nadála mé nohy už sešlapávaly poslední schod. „Ano, pane Savingu.“ slyšela jsem zpoza rohu. To, co jsem uviděla potom, mi způsobilo obrovský šok. Můj táta oblečený jako nějaký superhrdina? To je nějaký vtip? Rozhlédla jsem se po místnosti. V prosklených vitrinách jsem uviděla podobné kostýmy pro dvě menší děti. Vtom si mě ale všiml táta. Se zoufalým pohledem se na mě podíval a zkroušeně řekl: „Věděl jsem, že to jednou přijde.“

Později téhož dne jsme už všichni seděli u krbu v našem obýváku. „Takže my jsme superhrdinové všichni?“ zeptal se můj bratr s nadějí v očích. „Ano, ale není to pouze takhle světlé.“ zasmál se táta. „A ten můj sen je vlastně hodně živá vzpomínka.“ řekla jsem zaraženě. Táta mlčky přikývl a dodal: „Ale ten důvod, proč jsem teď nervózní, je fakt, že padouch Strong se chystá zaútočit.“ Bráška řekl: „Ten co zabil maminku?“ Táta zase přikývl. „V tom případě do toho jdeme.“ řekla jsem rozhodně.

V příštích šesti měsících jsme po škole absolvovali trénink dost tvrdý na to, abychom Stronga porazili. Učili jsme se s různými zbraněmi a postupně jsme objevovali naše schopnosti. Tátova byla létání, Thomasova rychlost a moje hbitost. Mysleli jsme, že se už Strong neodhodlá, ale jednou přišel ten osudný den.

Večer byla příšerná bouřka. Byli jsme v klidu, než se ozvala obrovská rána z naší zahrady. „Asi nastal čas.“ řekl táta. „Jdeme!“ zavelela jsem. Zmáčkli jsme tlačítko a rázem jsme byli převlečeni. Taktiku jsme měli domluvenou. „Jen chci ještě říct, že vás mám rád. Bylo zvláštní vidět tátu i brášku tak nejisté. Než jsem ale stačila cokoli říct táta doslova vyletěl jako první z domu. Strong ho ale svou silou ihned odrazil. Táta ho pak srazil k zemi. Vtom vyrazil bráška – rychlý jako blesk. Než ho Strong odrazil na chvilku ho zmátl. Byla jsem na řadě. Ted' nebo nikdy! Vyběhla jsem z domu. „Máme tu snad celou rodinku?“ zasmál se Strong. Než jsem stačila vyskočit, srazil mě k zemi. V letu jsem ještě uviděla zoufalý obličej táty. Dopadla jsem na zem a zůstala nehybně ležet. Najednou bylo ticho a objevila se přede mnou má maminka. „Můžeš zůstat, ale nemusíš.“ řekla tiše a pohladila mě po vlasech. „Ty to zvládneš, jsi přece moje holčička.“ Otevřela jsem oči. Zvedla jsem se, zachytila jsem se za tátův létající plášť a letěla směrem ke Strongovi. Nečekal mě a padl k zemi. Dopadla jsem zpátky na zem. „Já už se o to postarám.“ řekl táta. Vyčerpaně jsem znovu omdlela.

Probudila jsem se v obýváku na našem gauči. Podklad mě příjemně hřál. „Zvládli jsme to!“ řekl bráška hrdě. „Ty jsi to zvládla, podívej.“ V televizi běželo: „Největší padouch dopaden. Momentálně se vyskytuje v nejvíce hlídaném brightonském vězení. Kdo ho ale dopadl, ještě určit nemůžeme.“ „Bude to naše tajemství, ano?“ řekl táta trochu nervózně. „Určitě to bude nejlepší.“ dodala jsem. Když oba odešli, abych si odpočinula, řekla jsem potichounku: „Díky, mami!“ V tu chvíli dřevo v krbu vesele zapraskalo.

Natálie Fraňková, 8. A

Ilustrace: Nikola Lakomá, 4. A

Kdyby si věci psaly deník - 1. místo (kategorie I.)

Pejsek Sam

Sředa - Ahoj. Jsem černobílý plyšový pejsek s modrou mašlí. Spíš menší velikosti. Ležím v boxu v prodejně Takko, už jsme tu jen 2. Bylo nás tu víc, ale vždy, když přišlo nějaké malé dítě, některého z nás si odneslo. Nejdřív jsem byl rád, že se mi vyhýbají. V tom velkém pytli, ve kterém jsem ležel dlouho, nebylo nic vidět. Ted' mám ale trochu strach, že si mě nikdo nevybere a hodí mě do něj zpátky. Slyšel jsem od jiných hraček, že děti mohou být na plyšáčky hodné, nebo je i pěkně potrápít. Tak mám zase chvíli strach, kam se jen mohu dostat dál, když v tom se nade mnou objevuje hlava holčičky s modrýma očima a sahá po mně rukou.

„Mami, koupíš mi ho?“ ptá se maminky, která jí odpovídá, že už je na plyšáky veliká a že jich mají doma hrozně moc. Když holčička hodně přemlouvá, že by o mě moc stála, říká maminka, že už je to ale poslední plyšová hračka, kterou jí koupí. Pokládá mě na kasu a paní prodavačce říká: „Tak ještě tohle.“

Mám vyhráno. Nezůstanu tady. Ale kam půjdeme? Jaké to tam bude? Bude si se mnou holčička hezky hrát?

Přiváží si mě domů. Holčička mě nechtěla nechat dát do tašky s nákupem a pořád mě k sobě tiskne, tak nic nevidím celou cestu. Jen vím, že je večer. Pokládá mě na postel a jde se připravit na spaní. Sedím na polštáři s barevným povlečením a nade mnou je modrá střecha jako bunkr. Všiml jsem si spousty hraček, než zhasli. Vypadaly spokojeně.

Holčička přichází v pyžámku, maminka jí ukládá a přikrývá nás. Už mě zase objímá ruka, dostávám pusinku. „Tady se mi bude líbit,“ pomyslím si. „Tady mě budou mít rádi.“ Než zhaslo světlo, dostávám ještě jednu pusinku a i ostatní hračky. Jdeme spát. Slyším „dobrou“ a také usínám.

Čtvrtek – Je ráno. Maminka holčičku budí a nechává jí v posteli s nějakou buchtou, aby se prý v klidu probrala. Už vím, že jí říkají Esterka. A už vím, že jsem Sam. Poznal jsem to podle: „Dobré ráno Same.“ Hezky mě pojmenovala.

Už vstává a pokládá mě na polštáři na další malý žlutý polštářek. Jsem král celé postýlky a ostatní plyšáci jsou vyskládáni podél ní. Jsem poslední a nejdůležitější. Je mi skvěle.

Sedím tu celý den a povídám si s hračkami. Čekám, až Esterka přijde a ukáže mi něco nového, ale trvá to věčnost. Skoro se stmívá, když přibíhá, zase mě zdraví pusou a zase odchází. Vrací se v pyžámku a jdeme spát. Napadá mě otázka, kde asi byla celý den? A proč mě nevezla s sebou?

Pátek – Je ráno. Esterka odchází do neznáma. Zase je mi smutno. Jsem tu 2. den a nikdo si se mnou nehraje. Jsem sice král všech hraček, ale nějak smutný.

Ještě se nestmívá a už je tady. Odnáší mě do jiné místnosti, kde se schází celá její rodina, pokládá mě na stůl a vysvětluje, že bude psát úkoly. Vůbec tomu nerozumím, ale jsem rád, že vidím, co v tomhle domě děje. Je tu její maminka, babička a děda. Všichni něco dělají, chodí kolem a povídají si.

Esterka si mě bere s sebou do jiné místnosti, kde je mluvicí krabice s obrázky a dívá se na ní. „Budeme se spolu dívat na televizi, Same,“ oznamuje mi a tak se dívám. Je mi dobře.

Přichází maminka, že už je hodně hodin. Esterka dojídá rohlík a bere mě zase jinam. Posadila mě na můj žlutý polštářek a já vidím, jak si čistí zoubky a převléká do pyžama. Taky bych si takové přál mít na spaní. Třeba mi nějaké koupí v Takku?

Už ležíme. Myslím na zítřek. Jestli mě tu zase nechá? Kdy se vrátí? Co mi zase ukáže nového? A jak to vypadá venku?

Sobota – dneska spinkáme dlouho. To fakt nechápu. Nikdo nás nebudí. Maminka sice přináší buchtu, ale nechává jí na skříňce. Esterka se probouzí později než obvykle. Poznám to podle pípání na jejích hodinkách. Už je to dlouho, co pípaly a pořád se nic neděje. Konečně přichází maminka a říká: „Už se dáme do kupy a pojedeme, Broučku.“ Doufám, že jedu taky. Esterka vstává a mizí za dveřmi. Přichází oblečená a učesaná s batůžkem. Vítá mě pusou a radostně mě připravuje na cestu k Elišce. Nacpe mě do batůžku, abych zase nemohl nic vidět a já poznávám cestu autem někam daleko.

Už mě tahá ven a já vidím mladou slečnu se žlutými vlásy. Prý si tady budou spolu hrát. Jsem v jiném pokojíčku s jinými hračkami, sedím na skříňce a nikdo si mě nevšímá. Esterka i Eliška si hrají s koníky a já chci být koník. Je mi ouzko a nechci se dívat, ale nejdou mi zavřít oči.

Po nějaké době volá na obě kamarádky hlas zezdola, že je čas k obědu. Je to tatínek Elišky. Esterka mě bere do ruky a já se nesu s ní. Mám radost, že si nevybrala koníka, ale mě. Asi jsem hračka na hlídání. Právě jsem se rozhodl, že ji budu pořád hlídat. Ale co ty dny, kdy mě nebere s sebou?

Po této návštěvě jedeme zase domů. Až do večera mě Esterka přenáší po domě a nechává mě sedět na různých místech, abych mohl být s ní. Je moc chytrá, umí určitě číst myšlenky a poznala, co si přeji. Je večer a maminka nás ukládá. Byl to moc hezký den a hodně jsem toho poznal. Mám radost a poslání. Jsem hlídací hračka.

Neděle – Už je zase ráno, pípají hodinky a nic se neděje. Asi to znamená, že budeme zase spolu. Usínám a probouzí mě oblečená Esterka, že prý dnes jedeme k Ádě. Jestli je to jiná holčička, tak se vůbec netěším. Hlídání u Elišky bylo nakonec fajn, ale koukat se zase na hraní a vůbec si nehrát bylo hrozné.

Jsmo u Adélky a jsem moc veselý. Hrajeme hru, že hlídám jejich bunkr a to mě moc baví. Připadá mi, že to trvá celý den. Stmívá se a teprve pro nás přijela maminka. Odváží nás domů a já se mohu z kredence v jídelně dívat na celou rodinu. Esterka šla spát a zapomněla mě tu. Je to zajímavé, ale říkám si, že je mi po ní smutno. Maminka mě bere do ruky a odnáší do pokojíčku. „Tak přece nezapomněla“ vesele si pomyslím. Usínáme. Dnes byl krásný den.

Pondělí – Je ráno. Klidně jsem spal, když nás vzbudila maminka a Esterka zmateně zmizela. Jen se přiběhla rychle rozloučit, že jde do školy, ale tomu nerozumím a doufám, že mě tam někdy vezme s sebou. Říkala, že tam musí. To asi znamená, že já musím zůstat doma. Bude mi smutno, ale těším se, až zase přijde.

Přichází odpoledne. Je veselá, tak jsem taky veselý. Prý s ní půjdu zítra do školy. To jsem opravdu zvědavý. Dlouho sedím na stole vedle různých papírů a pozoruji, jak píše.

Dnes nás maminka neukládá do postýlky. Dnes mi čte Esterka knížku. Je to super. Kde se to jen taková malá holčička naučila? Umí číst, psát, hrát si a číst myšlenky. Je moc šikovná. Usínám dřív, než ona a těším se na zítřejší školu.

Úterý – Dnes vstáváme s pípáním hodinek a dostávám víc pusinek, než jindy. Také se tam těším.

Esterka mě cpe do velkého batohu a maminka mě odnáší do auta. Jedeme všichni a jsme tam brzy.

Když mě konečně vyndává, ocitám se ve veliké místnosti plné dětí a krásných věcí. Na stěnách jsou různé obrázky a vše vypadá moc zajímavě. Slyším silný zvonek a každý Esterčin kamarád si jde sednout na židličku u stolu. Děti před sebe připravují vždy jednu hračku a já nechápu, co se tady děje.

„Chce mě snad vyměnit? Neee!!!“ honí se mi hlavou.

Po několika hodinách a přestávkách, jak mi Esterka vysvětlila, přišla ta chvíle, které jsem se tolik bál. Děti začaly mluvit o svých hračkách. A já konečně všechno chápu. Tohle je škola, hračky sem nesmí. Děti se tu učí, jak být dospělé. Sem Esterka chodí, když není se mnou a proto mě nechává doma. Je řada na ní a já jsem opravdu pyšný. „Tohle je moje nejoblíbenější hračka. Jmenuje se Sam a je to můj hlídací pejsek.“ Začala Esterka.

Ester Zuskačová, 4. B

Kdyby si věci psaly deník - 1. místo (kategorie II.)

Z deníku Knihy básní

Ahoj! Jsem ráda, že ses o mně rozhodl(a) číst, protože mám hodně, co ti chci říct.

Úterý

Být knihou básní z městské knihovny, znamená nemít lásku, postrádat pohodlí.

Ztracená mezi atlasy, čekám na čtenáře, jenž půjčí si mě a dá mezi polštáře.

Tíhu encyklopedií už nemohu vystát, nezbyvá doufat, že listovat mnou někdo se chystá.

Středa

Dnes ráno jsem po výletě - posunuli mě blíže k oknu. I hezká místa existují na světě, ze zpěvu ptáků asi se zcvoknu. Přes záclonu pozorují děti, hrají si na hřišti, je jich jak smetí. Ani jednoho z nich nenapadne jít do knihovny, vždyť je to snadné.

Čtvrtek

Už jsem snad ani nevěřila, se samotou jsem se smířila. Přišla ale malá holčička, mrkla na mě, rozzářila se jí očička. Moc jsem se jí líbila, a tak si mě půjčila. Třeba si mě může nechat, s vrácením nemusí spěchat.

Nebudu předbíhat dobu, teď jsem s ní a chvíli budu.

Pátek

V autobuse, ve škole, všude tam je bájevě. Za jediný den na sté stránce, tomu říkám dobrá práce!

Hezky nám to spolu jde, já poslouchám, ona čte.

Sobota

Při snídani čaj na mě vylila, čím jsem si to jen zasloužila?! Písmenka rozmazaná mám, číst už se jen stěží dám. Voním po mátě a po ovoci, možná cítím i skořici. Fénem nešlo to zrovna hladce, to je tedy situace.

Ostatní knihy budou se mi smát, je hrozné takhle vypadat.

Neděle

Holčička o mě už nejeví zájem, na stole ležím jen tak ladem.

S ostatními knížkami snažím se konverzovat, já: „Ahoj“ a ony: „Nech mě odpočívat.“

„Tak dobře, jak myslíte, dlouhou chvíli snažím si zkrátit, ale vy pořád jen spíte...“

„No tak nevím, kde to bylo lepší? V knihovně, nebo na zaprášené polici? „Hepčíííí!“

Pondělí

Politou nechtěli mě v knihovně, prý si koupí novou knihu básní a výhodně.

Poslali mě na recyklaci, kde si se mnou věru dali práci. Teď je ze mě papírový drak, pouštějí mě do oblak.

Lucie Zemanová, 7. C

Kdyby si věci psaly deník - 1. místo (kategorie III.)

Lístek na metro

Pondělí

Jsem obyčejný kus papíru. Čekám na potisk. Bude ze mě jízdenka pro dospělé za dvacet pět korun. Doufám, že na tom teď budu líp než v minulém životě jako papírová taška. To mě tak strašně bolela záda, že jsem myslela, že se schválně protrhnu. Nakonec jsem skončila v koši vedle igelitového pytlíku, který na tom nebyl o nic lépe. Dost jsme se spolu v popelnici sblížili, jenže pak, když jsme dorazili na recyklační oddělení, jsme to museli ukončit. Podle mě vztahy na dálku moc nefungují. On odjel doleva a teď je z něho PET láhev. Když jsem se to dozvěděla, bylo mi ho dost líto, a tak jsem mu dohodila dobrou majitelku. A já jsem pokračovala rovně. Moje kariéra jízdenky na metro právě začíná.

Úterý

Dnes mě dali do přístroje. Teda upřímně, místo nic moc, ale skončila jsem mezi samými holkami, takže snad dobré. Dlouho do noci jsme probíraly kluky. Jízdenka číslo osm nám vyprávěla svůj příběh minulého života, padesátka si zase trochu poplakala, že už není nejmladší, a nakonec se přidala trojka, že už se těší, až vypadne z téhle díry. Jediná nevýhoda je, že se točíme non-stop, takže se moc nevyspíme. Navíc nás o půlnoci probudilo radostné výsknutí. Trojka šťastně vyjžděla ze stroje. Mávala nám, dokud ji od nás neodtrhla cizí ruka.

Středa

Dneska jsme se s holkami zasekly. Přišel k nám takový divný chlap. Chvilí na přístroj nechápavě civěl a pak tam něco namačkal. Rozjely jsme se, ale daleko jsme nedojely. Chlap si musel přivolat pomoc. Přišel k nám uklízeč Novotný. Pokoušel se nás spravit, ale pak řekl: „To je případ, to chce odborníka.“ Opravář nám namazal kolečko a s úsměvem směrem k nám pravil: „To víte, pětadvacítky, ty už nejsou nejmladší!“ To nás teda fakt naštvalo, takže jsme se domluvily, že už se nerozjedeme. Když si nevěděl rady ani pan opravář, řekl, že jsme na vyhození. Lekly jsme se a zase začaly makat.

Čtvrtek

Když jsem se probudila, byla jsem první na řadě. Netrvalo dlouho a i pro mě si přišel mladý kluk. Když jsem společně s novým majitelem sjížděla po eskalátoru dolů, pomyslela jsem si, že tenhle život se povedl, jenomže v tu chvíli se zvedl vítr od příjíždějícího metra a vytrhl mě krasavci z ruky. Já jsem se rozplácla jak široká tak dlouhá na plexisklo v hale. V pase jsem se ohnula napůl. Myslela jsem, že umírám, když mě klukova ruka odstranila ze skla a ještě k tomu narovnála. Pak už vše bylo tak, jak má. Dostala jsem na břicho razítko a pak pokračovala v zadní kapse fešáka dál.

Pátek

Kluk na mě zřejmě zapomněl a když házel kalhoty do pračky, hodil je tam i se mnou v zadní kapse. Naivně jsem si myslela, že tohle je konec mých dobrodružství. To jsem ještě netušila, že druhou půlku dne strávím vzhůru číslu na šňůře. Když jsem byla pak večer sundána, byla jsem jako proměněná. Moje rohy byly nakulmované a já „smrsknutá.“

Sobota

Kluk je sice pohledný, ale hodně nepořádný. Co všechno skladuje v pokoji... Dneska se toho moc neudálo. Krasavec se celý den díval na seriály a já tvrdla v totální tmě ve skříni. Takže se mi, doufám, nedivíte, když sem napíšu, že už se těším, až mě hodí do koše.

Neděle

Fešákovi dnes brzy ráno zazvonil telefon. Kamarádi se ho očividně ptali, jestli by s nimi šel ven, protože hned vzápětí začal vyndávat ze skříně svoje kalhoty. Na nic jsem nečekala a vypadla z nich. Sebral mě ze země a hodil do koše. Trochu se mi ulevilo, ale v koši jsem už jednou byla, tudíž jsem zase tak nadšená nebyla. Už podruhé mě čekala ta dlouhatánská cesta na recyklační. Uvažovala jsem, že v příštím životě bych mohla být táckem pod pivo.

Barbora Hošková, 8. A

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 2. místo (kategorie I.)

Souboj barev

Hlavní postavy: Červená barva, Modrá barva

Vlastnosti: *Červená* – dokázala střílet ohnivé koule a mohla se přeměnit na „witch“ – což znamená změna v čarodějnici. *Modrá* – dokázala se proměnit v „baby dragonku“ – neboli malou dračici

Byla jednou Červená a Modrá barva. Celá léta se neměly rády. Pohádaly se totiž v minulosti o tom, která z nich je lepší a dokonalejší. Obě si stály za svým, že jsou ve všem prostě nejlepší. Ostatní barvy si jen nevěřičně poklepávaly na čelo a kroutily hlavami. Jejich hádky jim přišly malicherné a zbytečné. Rády by je opět usmířily. Ale stále nevěděly, jak to provést?!

Červená byla chytrá a šikovná a učila ostatní střílet. Sama se stále snažila ve svém oboru zdokonalit.

Nechtěla si totiž připustit, že Modrá by byla lepší než ona sama. I Modrá nelenila. Svá kouzla pilně cvičila, aby mohla sokyni rychle zlikvidovat, až nastane její příležitost.

Oranžové barvě, která se s Červenou i Modrou kamarádila, se jejich vzájemná nenávisť vůbec nelíbila. Popravdě řečeno ji to velmi trápilo. Stále přemýšlela, jak je přimět k setkání. Ale nejvíce si lámala hlavu nad tím, aby se hned nepohádaly a nezačaly zkoušet svá kouzla a čáry proti sobě. To ji velmi trápilo, protože měla obě barvy moc ráda.

Přemýšlela, kde a za jakých podmínek uskutečnit setkání obou znesvářených barev. Až dostala skvělý nápad. Obě kamarádky pozvala na louku, kde, pokud začnou hádku a boj, nikomu neublíží. Případně jen samy sobě. Oranžová barva ale nechtěla, aby výsledkem setkání byl konflikt, ale smíření. Sama čekala na louce, až se její kamarádky objeví. První se dostavila Červená. Byla vždy přesná. Měla radost,

že vidí svojí kamarádku Oranžovou a běžela se s ní přivítat. V tu chvíli dorazila i Modrá. Hned to mezi nimi začalo jiskřit a začaly na sebe pokřikovat: „A hele, kdo nám to konečně a se zpožděním dorazil? Není to naše slečna Dokonalá???“ To se Modré pranic nelíbilo a ozvala se: „Á, to nám zase promluvila slečna Spravedlivá

a Nejlepší, co?“ Oranžová se snažila hádku urovnat, ale bylo pozdě. Obě barvy se do sebe pustily a začaly se proměňovat a střílet po sobě. Léetaly po louce jak šílené. Oranžová byla ze všeho smutná. Snažila se běhat za oběma a přesvědčit je, aby toho nechaly a usmířily se. Volala na ně: „Holky, nechte už konečně toho! Vždyť je krásné se na svět společně usmívat. A ne se takhle zbytečně šířat nenávisť!“ Jak tak pobíhala, nevšimla si, že na louce je neoznačený vstup do podzemní jeskyně. Jak se snažila své kamarádky usmířit, nekoukala a spadla do otvoru. Stačila jen zakřičet, jak se lekla: „Ááááá!“

Naštěstí výkřik zaslechly i její znesvářené kamarádky, Červená a Modrá. V tu chvíli přestaly mezi sebou bojovat a začaly se shánět po své společné kamarádce, která najednou nebyla na dohled. Obě dvě společně volaly: „Oranžová, kde jsi? Stalo se ti něco? Ozvi se, prosím, máme o tebe starost!“ Jak tak bloudily po louce, najednou Červená zavolala: „Modrá, pojď se ke mně na něco podívat!“ Modrá k ní přispěchala a uviděla díru do země. A z té díry se ozvalo slabým hláskem: „Kamarádky moje, já jsem tady dole. Spadla jsem do téhle černé díry. Bohužel se nemohu vyškrábat nahoru. Jsem zraněná. Mohly byste mi společně pomoci, prosím?“ Červená s Modrou se na sebe podívaly a moc se jim zpočátku nechtělo. Ale viděly, že je jejich dobrá kamarádka v nouzi, tak se rozhodly, že na svoje spory zapomenou a pomohou jí. Nejprve nevěděly, jak Oranžovou vyprostí z jeskyně zpět na louku. Musely si podrobně vyložit svá kouzla a vybrat to nejspolehlivější, které pomůže při záchraně přítelkyně. Modrá si vzpomněla, že v jedné své proměně v baby – dragonku má křídla. Hned kouzlo vyzkoušela a povedlo se. Červená mezitím opatrně házela do jeskyně ohnivé koule, aby v té tmě viděla, kde se Oranžová nachází. Chudák vyčerpaná ležela až dole a měla poraněnou nohu. Modrá pro ni dolétla a vynesla ji na louku. Červená i Modrá nakonec měly obrovskou radost, že se jim kamarádku Oranžovou podařilo zachránit. Ta byla šťastná, že se její rozhádané kamarádky daly dohromady a opět se na sebe usmívají.

Když se setkaly s ostatními barvami, stala se Oranžová nepsanou hrdinkou, která dokázala usmířit dvě, na světě důležité, barvy!

Jan Dvořák, 4. A

Ilustrace: Katrin Hellerová, 6. C

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 2. místo (kategorie II.)

Nedlog city trápila velká kriminalita. Vraždy a krádeže byly na denním pořádku. A za vším stál padouch známý jako Smiley. Nikdo se mu neopovážil postavit. Ale i přes tohle vše město fungovalo jako každé jiné. Děti si hrály na hřištích, dospělí se scházeli s přáteli a venku cvrlikali ptáčci.

Ale jednoho dne se stalo něco podivuhodného. Manželům Yellowovým se narodil podle doktorů neobyčejný syn. Sílu měl jako třicet urostlých mužů. Ale rodičům to ani trochu nevadilo a pojmenovali ho „Peter Yellow.“

Léta utíkala jako voda a Pete už oslavoval osmnácté narozeniny. Rodiče se rozhodli, že mu pořídí auto, které vlastně ani sami neměli. Tak si vzali peníze a pěšky, společně s Petem, šli na místo, kde si měli vyzvednout auto. Když tam dorazili, po autu a prodejci nebylo ani vidu ani slechu. Otcovi to přišlo podezřelé, a proto řekl: „Mějte oči na stopkách, něco se mi na tom nezdá.“ Ihned, co to dořekl, zazněly dva výstřely. Když se Pete otočil, uviděl, že matka i otec leží v kaluži krve, a maskovaného muže, který utíkal s jejich peněženkou. Pete se okamžitě rozběhl k rodičům a otec mu řekl: „Pomsti nás, synku, pomst....“ Pete odpověděl: „Ano, otče, ano, matko, oba vás pomstím!“

Po pohřbu se Pete rozhodl, že to vše vezme do vlastních rukou. A to vše pod přezdívkou Yelly. Jeho hlavní zbraní byly dva meče, které měl na zádech svého žlutočerného obleku.

Od té doby, co se začal starat o kriminalitu ve městě, tak se mnohé zlepšilo. Rodiče byli rádi, že se nemusejí tolik bát o své děti, děti byly rády, že mají tak dobrý vzor a mají ke komu vzhlízet. Jediní lidé, kteří za to nebyli ani malinko rádi, byli samozřejmě padouši. Vždy, když se o něco pokusili, tak se tam zčista jasna objevil Yelly a o vše se postaral.

Ale jednoho dne na Yellyho připravili padouši past. Měla se konat velká oslava na počest Yellyho a měl dostat klíč od města. Na tento den se Yelly opravdu moc těšil. Když oslava započala, tak vše probíhalo dle plánu. Až když mělo dojít na předávání klíče, tak se to stalo... Uslyšel křik okradené ženy, okamžitě běžel na místo, odkud zazněl výkřik. Žena mu řekla: „Prosím, pomozte mi, tamten muž mi ukradl moji kabelku!“ Yelly se zeptal: „A jakým směrem běžel?“ „Směrem na Avenue.“ Yelly křikl: „Zůstaňte tady, kabelku vám přinesu.“ Yelly se vydal směrem k Avenue a uviděl, jak zakuklený muž vlézá do kanálu. Skočil do kanálu za ním, a když už se zdálo, že jsou v slepé uličce, tak zakuklený muž stiskl tlačítko. A to otevřelo vchod do padoušského sídla. To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Stál tam samotný Smiley a vedle něho byl maskovaný muž, který byl Yellymu dosti povědomý a Smiley řekl: „Yelly, tak konečně se setkáváme.“

„Tak Smiley, skončím tvoji krutovládu. A kdo jsi ty, zakuklený muži?“

Jmenuji se John a jen ti chci říct, ty peníze, které jsem vám ukradl, jsem dobře využil. Yelly vykřikl: „Ty jeden!!! Zaplatíš za to, co jsi způsobil mně a mé rodině.“ Smiley se usmíval: „Vidím, že si máte co říct. Tak to uděláme takhle. Budeš bojovat s Johnem, a když vyhraješ, tak se ti vzdáme.“

Yelly výzvu přijal a utkal se s Johnem. Souboj byl velmi vyrovnaný, ale na konci Yelly dokázal protivníka dostat na kolena a povídá mu: „Proč jsi zabil mé rodiče?!“ „Neměl jsem na výběr. Smiley mi řekl, že jestli rychle neseženu peníze, tak mi zabije manželku.“ „Proto jsi je nemusel ale zabít!“ John odpověděl: „Pochopím, že mi neodpustíš, ale prosím, alespoň se to snaž pochopit.“

Vtom se John podíval za Yellyho a viděl, jak Smiley míří Yellymu pistolí na hlavu. John okamžitě odstrčil Yellyho a skočil do střely. Smiley se dal na útěk. Yelly

vykřikl: „Proč jsi to udělal?“ „Abych alespoň trochu odčinil to, co jsem udělal.“ Yelly stihl říct: „Odpouštím ti.“ A John hned poté zemřel.

Od té doby už nikdo nikdy Smileyho neviděl a kriminalita z města vymizela.

Tadeáš Port, 7. C

Ilustrace: Kateřina Bařtipánová, 8. C

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 2. místo (kategorie III.)

Přicházela zima. Ve skřítkovské vesnici sháněli zásoby jídla a dříví na zatopení. Skřítkové se přiblížili k Zakázané louce. Místo toho, aby skřítek Hugo sbíral dříví, zvědavě si to šinul právě k této louce. Podle starých bájí tam žije zlý duch smrti, kterého tam uvěznil první náčelník skřítků. Skřítek Hugo o této baji věděl, jenže byl dost zvědavý.

Když vstoupil na začátek louky, ucítil zvláštní závan větru. Najednou se před ním začala tvořit mlha a Huga pohltila. Skřítek neviděl vůbec nic. Rozhlížel se kolem sebe, když uslyšel líbezný hlas, který říkal: „Vítej malý skřítku. Už je to dlouho, co mě někdo přišel navštívit.“ Když mlha konečně začala opadávat, uviděl sedět na pařezu krásnou dívku. Měla dlouhé černé vlasy a oči bez bělma černé jako noc. Hugo jako by zamrzl při pohledu na ni. Po chvíli se dívka zvedla z pařezu a lehkou chůzí k němu došla.

Než stihl skřítek zareagovat, vstoupila do jeho těla. Natáhla ruku k bariéře. Jakmile se jí dotkla, tak se roztříštila na milion kousků. Celá vesnice se otřásla, když černovláska ve skřítkově těle vstoupila do vesnice. Teprve potom vystoupila z Hugova těla. Ten se zhroutil na zem a lapal po dechu. Skřítkové nevěřícně zůstali stát. Ona se rozhlédla po vesnici a pak řekla: „Skřítkové, já duch smrti Oxana jsem se konečně dostala ven ze svého vězení. Nyní jsem vaše nová vládkyně. Pokloňte se a vzdejte mi úctu!“

Skřítkové se na sebe vyděšeně podívali a postupně se začali uklánět. Oxana začala obcházet vesničany. To byla dobrá šance pro Huga, aby se nepozorovaně odplazil. Doplnil se až před starou chatrč, kde bydlel všemohoucí šaman. Dveře z chatrče se otevřely a Hugo vstoupil dovnitř. Šaman ho posadil a pravil: „Vím, proč jsi tu. Oxana silná je a zabít nelze ji. Způsob jediný uvěznit ji je, musíš nalákat na louku ji, zaklínadlo kouzelné říct a touto dýkou kouzelnou srdce si probodnout.“ Hugo omráčeně koukal na ten předmět, co šaman držel v ruce. Po dlouhém přemýšlení si od šamana vzal dýku a šaman mu dal ještě náhrdelník, aby mohl Oxanu přivolat. Došel k louce, natáhl ruku s náhrdelníkem a zvolal:

„Oxano! Vím, že mě slyšíš! Budu na tebe čekat na Zakázané louce.“ Než se nadál, stála před ním. Hugo začal odříkávat zaříkávadlo, vytáhl dýku a s posledním slovem se probodl. Ostří jím projelo hladce.

Dopadl na zem. Jeho tělo začalo zlatě zářit a kolem něj se vytvořil vír zelených lístků lípy. Prsty se začaly prodlužovat a měnit na kořeny stromu. Jakmile byla přeměna kompletní, na zemi už neležel Hugo, ale stál tam mohutný a silný strom. Jako by neviditelné ruce vtáhly Oxanu do toho stromu.

Nakonec díky Hugově objetí byla Oxana už navždy spoutána v jeho těle a vesnice byla zachráněna.

Denisa Milá, 9. C

Ilustrace: Marie Výbošteková, 5. D

Kdyby si věci psaly deník - 2. místo (kategorie I.)

Milý deníčku,

jsem umělý vánoční stromeček rodiny Vánočých. Celý rok jsem schovaný v krabici, která je uložena ve sklepě. Netrpělivě počítám dny, kdy přijdou Vánoce.

Sobota 23. 12. 2017

16:00 Už slyším nějaké kroky. V zámku rachtá klíč. Že by si šli pro mě? Ano! Pomalu se otevírají dveře, krabice, ve které se nacházím, se naklání. Nesou mě do bytu. Hurá, jsou tady Vánoce!! Bum! Krabice už leží na podlaze. Těším se, jak si protáhnu své větvičky. Ale nic se neděje. Smutně čekám.

17:00 Nůžky stříhají lepicí pásku. Slyším, jak se Kája s Míšou nemůžou dočkat, až mě vyndají ven. Krabice se otevírá! Začalo mé sestavování. Není to nic jednoduchého, skládám se z mnoha částí. Pozor, ať nejsem nakřivo! Kája s Míšou roztáhly mé větvičky. A už tu stojím v celé své kráse. Okolo mě leží několik krabic. Zvědavě nakukuji, co se v nich ukrývá. Barevné papírové řetězy, andělíčky, srdíčka a hvězdičky z fimo hmoty. Holky je vyrobily s maminkou. Ty jsou ale šikovné! Zdobí mé větvičky ozdobami, maminka přidává kolekci a světýlka. Společně na mě házejí barevné třásně. To to šimrá. Jé, já jsem tak hezký.

Neděle 24. 12. 2017

9:00 Probouzím se. Pyšně stojím ve vyzdobeném pokoji a sleduji, jak všichni společně snídají. Nemůžu se dočkat večera, až přijde Ježíšek. Čekání si krátím díváním na pohádky.

17:00 Všichni odešli z pokoje a já jsem tu najednou sám. Po chvíli přichází Kája a dává ke mně své dárečky. Potom přinese dárky maminka a rozsvítí světýlka. Nádherně zářím!

19:00 Zazvoní zvoneček. Děti přibíhají a volají: „To je krásný stromeček.“ Jsem na sebe pyšný. Ale to už se mě nikdo nevšímá. Rozbalují se dárky. Kolem mě jsou samé papíry. Já pořád zářím a zvědavě se dívám, co všichni dostali. Líbí se mi, jak jsou všichni šťastní.

23:00 Maminka zhasíná má světýlka, jdeme spát.

Pondělí 25. 12. 2017

8:00 Kdo mě to budí? Přiběhla Míša, prohlíží si mě. Najednou utrhla dvě čokoládové figurky a utekla. Křičím: „Vrať je!“ ale nikdo mě neslyší. Dnes už se nic nestalo.

Středa 27. 12. 2017

15:00 Dnes máme návštěvu. Přišli bratrance Honzík a Kubík s rodiči. Bylo veselo. Děti si u mě hrály a to se mi líbilo. „Můžete si každý utrhnout jednu čokoládovou figurku“, slyším maminku. To se mi vůbec nelíbí, ale co s tím mohu dělat? Když mě večer rozsvítí, oddechnu si, pořád jsem krásný.

Neděle 31. 12. 2017

20:00 Dnes je Silvestr, slavíme konec roku. Všichni se smějí, hrají hry. Já svítím a raduji se s nimi.

Pondělí 1. 1. 2018

0:01 Cinkání skleniček. „Pozor, ať mě nepolijete!“ Venku září ohňostroj a mě si nikdo nevšímá. ACH JO.

Sobota 6. 1. 2018

10:00 Den Tří králů, pro mě konec Vánoc, musím zpátky do krabice. Tento den nemám rád. Sundali ze mě všechny ozdoby a čokoládové figurky, moc už jich na mně nezbylo. Smutně se dívám na připravenou krabici.

Milý deníčku, teď končím a za rok ahoj.

Karolína Vánočá, 5. C

Kdyby si věci psaly deník - 2. místo (kategorie II.)

Deník školní aktovky

15. 12. 2017

Můj milý deníčku, nikdy bych si nepomyslela, že život školní aktovky je tak těžký. Hned jak jsem se narodila, se začaly dít podivné věci. Sotva jsem se smířila s tím, že jsem vycpaná a baculatá, vyztužili mi záda a přišli k nim ramena na pevně. Jako by to nestačilo, do uší mi nacvakali kovové kroužky, zřejmě na nějakou ozdobu. Teď právě ležím v krabici plné plastových bublin a pod tím igelitem nemohu dýchat.

16. 12. 2017

Zjišťuji, že nejsem v krabici sama. Jsou tu další moji sourozenci a je nám spolu dobře. Jenom to hrozné teplo z bublin se skoro nedá vydržet.

19. 12. 2017

Milý deníčku, mám strach. Otevřelo se víko od krabice a velká žlutá rukavice mě začala tahat za ucho ven. Deníčku, je mi hrozná zima! Nevidím bubliny. Pořád se ale nemohu pořádně nadechnout pod tím těsným igelitem. Tlačí mě snad úplně každý šev. Nejvíc mě ale trápí, že stále nevím, čím jsem. Možná jsem sama na světě. To bych se opravdu bála.

20. 12. 2017

Deníčku, píše ti až teď večer. Z té dlouhé a drncavé cesty jsem byla tak unavená, že jsem spala celý den. No a mám novinky. Nejsem tu sama. Mám nového souseda. Je celý posprejovaný, ale vůbec z něho nemám strach. Ještě, že je tu se mnou. Je strašně legrační! Vypráví mi vtipy. Některé jsou spíše pro otrlé aktovky, ale já slibuji, že až je budu mít komu vyprávět, tak vynechám ta nevhodná slovíčka. Jsem přece dost slušná školní aktovka.

21. 12. 2017

Znovu si balím svých pět švestek. Lehám si do krabice. Jsem v ní úplně sama. Jen já a plastové bubliny! Jen doufám, že nejsem ztracená! A taky se trochu bojím, až mě zebou ty kovové kroužky.

24. 1. 2017

Všechno kolem voní, ale vůně plastu to není. Je mi teplo. Slyším hlas, pak ticho a zvonivý zvuk. Otevírá se víko od krabice a na mě koukají velké modré oči. Já už asi vím, čím jsem!! Chvilku odpočívám a poprvé se pořádně nadechnu bez igelitu. Je to úžasný pocit nebýt na světě sám a vědět, čím jste.

3. 1. 2018

Zvoní budík. Já a moje nová kamarádka jdeme poprvé do školy. Slyšíš dobře, do téééé školy. Jo a deníčku, už vím, na co jsou ty kovové kroužky. Dávají se tam klíče od skříňky. Páni, to jsem zvědavá, co mě v té skřínce čeká a jestli tam ta moje holčička bude se mnou. Zatím pa. A kdybych se dlouho neozývala, tak se o mě neboj. To jsem určitě se svou kamarádkou a jsem ta nejšťastnější školní aktovka.

Kateřina Cvrková, 6. A

Deník dřevěného jídelního stolu

Jsem dřevěný jídelní stůl. Ještě před několika dny jsem bydlel v malém obchůdku s nábytkem, ale nyní je můj domov v rodinném domku Novákových.

Novákoví mají jednoho nezbedného chlapce, jmenuje se Adam.

Dnes jsem se rozhodl, že si budu psát deník.

19.12.2018

Je sobota. Milý deníčku, moc se mi stýská po malém klidném obchůdku. Z toho, co se stalo dnes ráno, jsem vyžděšený. Adam na mně rozlil kakao, ale nikdo mě neutřel. Fuj, jsem ulepený, špinavý.

16:20 – ven už je tma, poklidné odpoledne narušil Adam. Na moji krásnou desku položil hrneček s horkým čajem – bez talířku. „Au! To mě to ale pálí.“ Za chvíli se vrátila domů paní Nováková a odložila na mě nákup. Byl moc těžký! Copak to se dělá? Já jsem jídelní stůl! Volal jsem, ať to sundá, ale neslyšela mě. Sundala si kabát, chvíli si povídala s Adamem a potom konečně odnesla těžký nákup. Byl jsem rád.

22:00 – teď už šli všichni spát. Mám strach, co mě čeká zítra. Jsem ze všeho unavený. Dobrou noc.

20.12.2018

Dnes se všechno špatné opakovalo. Po snídani na mně zůstaly drobky od cukroví a rozlité čaje. To se mi vůbec nelíbí. Těšil jsem se, že mě prostřou k obědu, ale rodina někam odjela, ale brzy se vrátí.

Ve 14:00 ke mně přišla paní Nováková, v ruce měla hadr a v lahvičce nějakou vodu, kterou na mě nastříkala. Hrozně to páli, a když ji začala utírat i šimralo. Musel jsem to vydržet. Konečně jsem byl čistý.

17:45 – cítím nějakou příjemnou vůni z kuchyně, maminka chystá večeři, je to pizza.

Maminka na mě položila dřevěnou podložku a na ní položila plech s pizzou. Měl jsem velkou chuť kousek ochutnat, ale nemohl jsem. Všichni si ke mně sedli a spokojeně jedli. Pan Novák na mě položil sklenici se studeným pivem. Brr, bylo to nepříjemné, jako bych najednou spolknul velký kus zmrzliny. Maminka mu podala tácek, oddechl jsem si. Po večeři jsem zůstal čistý. To mě potěšilo.

21.12.2018

Dnes jsem byl líný zapisovat, tak zítra deníčku.

22.12.2018

Dnešní den byl super. Po snídani na mně zbyl jenom jeden prázdný hrneček od kávy, který pan Novák po chvíli uklidil. Připadám si jako nejšťastnější jídelní stůl z celého světa, moje rodina se o mě hezky stará.

Všichni odešli do práce a já jsem spokojeně odpočíval.

16:30 – už jsem se nemůžu dočkat, až uslyším cinkání klíčů.

16:35 – přišla paní Nováková s Adamem. Mám radost, že už nejsem sám.

Jsem rád, že si mně vybrala rodina Novákových. I když se první dny ke mně nechovali moc hezky, nyní se o mě hezky starají, je s nimi sranda. Už se těším na zítřek. Dobrou noc.

23.12.2018

Je jeden den před Štědrým dnem. Zítra na mně bude slavnostní večeře, už se moc těším.

15:00 – slyším nastartování auta. Pan a paní Novákové někam jedou. Snad ne nadlouho! Vyděsil jsem se.

Adam se dívá na televizi. Jsme sami doma. Nic se nestalo.

16:30 – Novákové se vrátili. Konečně! Přinesli něco hodně velikého. Byl to stromeček. Ozdobili ho a zavěsili světýlka. Stromeček rozsvítili. To je nádhera!

24.12.2018

Jsou Vánoce. Paní Nováková mě přikryla vánočním ubrusem a položila na mě táč s krásně nazdobeným cukrovím. Adam věsil na okna ozdoby, moc se mi to líbilo.

9:30 – v obývacím pokoji se sešla celá rodina a rozkrajovali jablíčka. Všichni měli krásné hvězdičky.

12:00 – „Je čas oběda!“ zavolala paní Nováková. Adam si ke mně sedl jako první. Paní Nováková na mě pokládala samé dobroty. Byl to hezký pocit.

16:00 – slyšel jsem z venku bouchat první petardy. Mám trochu strach. Někomu by se mohlo něco stát.

18:00 – začíná štedrovecerní večeře, cítím se důležitě. Brzy na mně zbyly jen rybí kůstky. Paní Nováková všechno uklidila a já už se zvědavě díval, co bude dál.

Zazvonil zvoneček. Pod stromečkem jsou dárky. Každý si vzal ty své. Adam má dnes i svátek, dostal ovládací autíčko. Pan Novák dostal dvě košile. Smutně jsem čekal, co bude pro mě. Zbylo tam ještě posledních pět dárků.

Najednou jsem zaslechl: „Jídelní stůl!“ Ano, dárek pro mě! Byl to nový ubrus. Měl jsem velikou radost! To byl krásný Štědrý den.

Claudie Chrastinová, 6. A

Kdyby si věci psaly deník - 2. místo (kategorie III.)

Hádej, kdo jsem?

Pondělí

Je pondělí ráno a obchod zrovna otevírá. Včera v noci mě sem přivezli i s mými bratry a sestrami. Ve vedlejším regále leží papírové kapesníky, z druhé strany vlhčené ubrousky a všichni čekáme, až si nás někdo koupí. Jsme tu všichni tak namačkaní. Není nás tu sice mnoho, ale všichni jsme pořádně tlustí a ležíme na sobě. Všichni tu ztěžka oddychujeme. Už se moc těším, až si mě někdo odnese a konečně zhubnu.

Úterý

Právě jsem neskutečně šťastný. Včera, těsně před tím, než se obchod zavřel, si mě koupil jeden pán silnější postavy, takový tloušťík. A víte, co je ještě lepší? Vypadá to, že má průjem, protože vedle mě v tašce ležel i nějaký pan Endiaron, dali jsme se do řeči. Slovo dalo slovo a já zjistil, na co se ten pán s divným jménem používá. Zhubnu hodně rychle. Jupí!!!

Středa

Páni, jde to jako po másle. Ten tloušťík mě pověsil doma v takové malé místnosti na nějakou tyčku a hned mě začal používat. Tím začala má hubnoucí procedura. Cítím se lehčeji a lehčeji. Hlavně že už se s nikým nemačkám v jednom regále. Mám tady kolem spoustu prostoru. Už jsem ztratil 12 vrstev. To koukáte, co? Za pár dní dosáhnu svého životního cíle.

Čtvrtek

Špekounek už nemá průjem. To je pro mě špatná zpráva. Pro dnešek jen 5 vrstev. Já se jich snad nezbavím!

Pátek

Dnes přijela návštěva a dveře od mé místnůstky se netrhnou. Jsem jim tak vděčný. Jedno malé dítě si se mnou dokonce hrálo, ale pak mě zase vrátilo zpátky na tyčku. Uf, až se mi z toho zatočila hlava. Dnes jsem o celých 25 vrstev hubenější. To se mi bude spát...

Sobota

Dnes se překonávají, už zbývá jen 13 vrstev a konečně se budu moct přihlásit do soutěže krásy. Chci být stejně hubený jako ostatní modelové. Zítra už se to určitě povede!

Neděle

Anoooo!!! Už jsem konečně jen rulička, nic mě netíží a můžu se volně otáčet ze strany na stranu bez jakékoliv zátěže. To je ale úleva. Čeká mě svět bez těch odporných tlačících vrstev. Ale, co se to děje??? Proč mě bere tloušťík do ruky? Co se mnou hodlá udělat? Neeeee!! No, to snad nemyslí vážně, napřahuje se a hází mě do záchodu... Fuj, tady to smrdí, neumím plavááát, pomóóóc, začíná se mi dělat zle, točí se se mnou svět, potápím se... No a co je zase tohle??? Neeeee!!! Už si nevidím kousek těla a další, rozpouštím seeeeeee!

Pavla Zbiralová, 9. B

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 3. místo (kategorie I.)

Hádka čtyř ročních období

„Nechci být zlý sestřičko, ale nejsem zrovna nadšený z toho, že už má vláda nad počasím končí.“ Řekl smutně Podzim Zimě. Bylo 10. prosince a on musel za pár dní předat své sestře Zimě vládu nad počasím. Zima nevěděla, co má na jeho smutek říct. Dobře věděla, že vládu Podzimu na delší dobu nechat nemůže. Tak se jenom povzbudivě usmála a pak vážněji řekla: „S tím nemůžu nic udělat. Ani ty s tím nic udělat nemůžeš, to dobře víš. Teď převezmu vládu já, pak jí převezme Jaro, pak Léto a pak ji převezmeš zase ty. Nebud' z toho smutný. Teď si stejně vládl dlouho. Potřebuješ si odpočinout.“ Zima si nebyla jistá, že Podzimu pomohla, ale chtěla se vyhnout dalšímu vysvětlování. „Promiň Podzime, ale už musím jít.“ Než stihl Podzim něco namítat, Zima byla pryč.

O pár dní později, když si Zima brala vládu nad počasím, byl už Podzim opravdu unavený a nakonec mu přišlo vhod, že si může odpočinout. Zima byla plná energie a hned se pustila do práce. Konečně mohla světu ukázat, jaké vločky celý rok tvořila. „Jedno umění větší než druhé.“ Pochvalovala si Zima. „Je čas vás ukázat světu.“ Řekla vločkám, silně dupla a všude okolo začalo sněžit. „To je nádhera!“ Libovala si a tancovala mezi vločkami. Při tanci ji ale vyrušilo Jaro. „Sestřičko, tobě není zima?“, zeptalo se. „Není, samozřejmě, že není. Jak by mohla mně Zimě být zima?“ Zima nechápala. Měla chuť Jaru pořádně vyhubovat za to, že jí ruší. Neudělala to však, protože věděla, že to Jaro tak nemyslelo. „Prosím tě, odpusť mi tu drzost, ale nemohla bys to počasí trochu uklidnit? Ať to prosím nedopadne jako minulý rok, já už zmrzlé vlasy mít nepotřebuji.“ Stěžovalo si Jaro. „Za minulý rok už jsem se omluvila. Letos už si na to dám pozor.“ Slíbila Zima. „Teď už mě prosím neruš.“ Poprosila Zima. Jaro přikývlo a odešlo. Zima si pečlivě zkontrolovala, že už je Jaro pryč. Následně mocně zařvala: „Počasí tu teď hlídám já! Zvládnou to i bez tvých rad, Jaro!“ Zima silně dupla a začalo sněžit ještě více. Zima opět začala tancovat. Horlivě se točila mezi vločkami a nadšeně

se smála. Dny ubíhaly a Zima vládla dále. Začínal leden, ledový měsíc plný sněhu a ledu. Zima si dala práci s rampouchy na střechách a s pořádnou vrstvou sněhu. Kam se člověk podíval, všude se lyžovalo, bruslilo se na ledě, stavěli se sněhuláci nebo se děti koulovaly sněhovými koulemi. Všichni lidé měli dobrou náladu. Až na řidiče. Už bylo kvůli zamrzlým silnicím několik autonehod a některé dokonce smrtelné. Dny, týdny a měsíce ubíhaly a za chvíli vládlo Jaro.

Už nebylo tolik autonehod a začínalo se oteplovat. Pak ale přišel duben a s ním i Apríl. Zrovna když si to Jaro uvědomilo, přímo před jeho zraky se zjevil Apríl. Vysmátá, žlutočervená, velká, zavalitější bytost, která si obvykle ze všech a ze všeho dělala legraci. Nikdo ho neměl moc rád, ale Apríl byl stejně moc šťastný. Měl legraci ze spousty věcí. Měl legraci z toho, jak ho všichni upozorňovali a prosili, aby neudělal nic zlého. Měl legraci z toho, jak před ním někteří utíkaly. Měl legraci z toho, jak se před ním někteří schovávali. Měl legraci i sám ze sebe a ze svého smíchu. „Nazdar Jaro! My jsme se tak dlouho neviděli! Máš nějakou špatnou náladu, nebo se mi to zdá?“ Apríl se smál. „Když se na tebe podívám, tak mám špatnou náladu hned!“ Řeklo Jaro na svou povahu poměrně hrubě. „Tak to je mi moc líto. Nechápu, jak ze mě můžeš mít špatnou náladu. Vždyť jsem pořád veselý a smích je nakažlivý. Nebo jsem ti snad udělal něco zlého?“ Zeptal se Apríl. „Ano, udělal. Opakovaně jsi ublížil mně i mým sourozencům. To už ti nikdy neodpustím.“ Jaro si na všechno dobře pamatovalo. „Vždyť to vždy byla jenom legrace.“ Apríl se snažil usmířit. Jaro to ignorovalo. „Tak co jsi mi přišel sdělit dnes?“ „Dobré zprávy nemám, ale jsou pravdivé, mělo bys to vědět.“ Apríl začal dělat smutného. „Tak povídej.“ Jaro se rozhodlo, že dá Aprílu šanci. „Totiž...slyšel jsem, jak tě tvůj bratr Podzim pomlouvá. Tvrdí, že tě ze svých sourozenců nesnáší nejvíce. Navíc chce, abys vůbec nevládlo. Chce vládnout sám. Tvrdil mi, že prý postupně vás z vlády dostane všechny, ale ty prý budeš první, protože jsi slabá oběť.“ Jaro zrudlo. „A proč mi to říkáš? Proč tolik lžeš? Do mého bratra se nenavázej!“ Jaro se tráslo vztekem. „Říkám pravdu, já jsem přeci nikdy nikomu neublížoval. Chci ti pomoci, dej si na bratra pozor. Má zlé úmysly. Takový byl vždycky, neříkej, že si to nepamatuješ.“ Říkal Apríl klidně. „Opravdu nelžeš? Já si totiž nic o tom, že by byl můj bratr zlý, nepamatuji.“ Jaro začínalo Aprílu důvěřovat. „Lhal jsem ti snad někdy, Jaro?“ Apríl začal dělat nechápavého. „Právě že lhal! Spoustu krát.“ Jaro nikdy nemělo nekonečnou paměť, ale na Aprílovi lži se nedalo zapomenout. „Dobrá tedy, možná jsem někdy zalhal, ale tohle bych si přeci nevymyslel.“ „To je pravda,“ přitakalo Jaro. „Takovou fantazii asi nemáš. Dobře, tak já ti věřím. Neboj se, já si to s bratrem vyřídím. Ale nejdřív si to nechám trochu projít hlavou.“ Jaro bylo nešťastné. Myslelo si, že všechno co Apríl říkal, bylo pravdivé. „Buď opatrné!“, dodal ještě Apríl a nechal tam Jaro truchlit samotné. Mezitím, co Jaro truchlilo, Apríl tu samou lest řekl Léto i Zimě. Všichni začali Podzimu vymýšlet pomstu, ale každý samostatně. Shodou náhod šli vynadat Podzimu všichni najednou.

Jaro, Léto i Zima. Jaro smutně a vyčítavě brečelo. Zima našťavaně křičela. Podzim netušil, co se děje. A Léto nevědělo, co k tomu všemu má dodat. Na našťestí se po chvíli z hádek přesunuli k rvačce. Nakonec se z obrany pral i Podzim. Nikdo z ročních období ale netušil, že se jim z dálky hlasitě směje Apríl, až se za břicho popadá. Stále se smál a nechtěně se k ročním obdobím přiblížil natolik, že ho zaslechli. Přestali se prát a podívali se Aprílovým směrem. Když si po několika vteřinách uvědomili, co se děje, vrhli se směrem k Aprílovi a bili ho hlava nehlava. Apríl marně ječel o pomoc a marně je prosil, aby ho nechali být. Když byli všichni pomlácení a v bolestech, nechali se být. Apríl na tom byl nejhůř, mnul si bolavé oko a z očí mu tekly slzy. „Čekáme na omluvu.“ Řekla Zima přísně. Všechna čtyři roční období Apríla probodávala pohledem. „Moc se omlouvám, už nikdy se to nebude opakovat.“ Omluvil se Apríl. „Tak to jsme moc rádi.“ Řeklo Léto a společně s ostatními ročními obdobími odešlo. Od té doby už se nikdy Apríl nechoval tak, jak neměl. Rány se zahojily a s nimi po delší době odešly i vzpomínky. Tedy většina vzpomínek. Na některé věci se totiž zapomenout nedá.

Magda Neporová, 5. D

Ilustrace: Lucie Kuchtová, 7. C

Jak dobro zvítězilo nad zlem - 3. místo (kategorie II.)

Narozeninový dárek

V jednom malebném městečku se šestnáctého listopadu narodil malý chlapeček. Rodiče mu dali jméno Sam. Když Samovi byl jeden rok, narodila se na druhém konci města v jiné rodině holčička. Dali jí jméno Ela. Od narození byla velmi hezká.

V šesti letech se Ela setkala se sedmiletým Samem v první třídě. Sam a Ela spolu seděli v lavici, byli to nejchytřejší žáci ze třídy. Stali se z nich dobří kamarádi.

Nadešel den, kdy Ela a Sam měli narozeniny. Ela bylo osm a Samovi devět let, chodili spolu do čtvrté třídy. K narozeninám si Ela přála návštěvu divadla. Do divadla s ní šla maminka, tatínek, Sam a jeho maminka Alena. Všichni se moc těšili.

Dne 20.11. vyrazili do divadla. Tam to všechno začalo. Divadelní hra se jmenovala Boj zloducha a superhrdiny. Posadili se na sedadla F1, F2, F3, Sam a Ela na F4 a F5 vedle sebe. Zavřely se dveře, zhaslo světlo a v sále bylo velké ticho. Najednou se na podium objevil hlavní superhrdina Alex a hned za Alexem vyšel na podium zloduch Alfréd. „Mají nádherné masky,“ povídá potichu máma. Vtom Alfréd vytasí meč a začne bojovat. Alex to nečekal, ale brání se ze všech sil. Ela a Sam jsou velice napjatí, jak to dopadne, nakonec zvítězí Alex. Alfréd je mrtvý. Celé hlediště tleská, Alex zvítězil. Alfréd a Alex se uklonili a odešli z podia. Všichni začali odcházet do šaten pro bundy a kabáty. „Mami, zajdu si ještě na toaletu,“ řekla Ela mamince, „přijdu za vámi do šatny, počkejte tam na mě.“

Najednou si připadala hrozně slabá. Otevřela dveře a tam se najednou objevil Alfréd s maskou, jakou měl na podium. Ela se vyděsila a rychle zabouchla dveře. Po chvíli je opatrně otevřela, nikde nikdo. Ela pocítila hroznou bolest po celém těle. Zatočila se jí hlava. Připadala si větší a silnější. „Stávám se superhrdinkou,“ pomyslela si Ela. U dveří se náhle objevil Alfréd v dlouhém plášti a řekl : „To si ještě rozdáme !“ přikryl se pláštěm a zmizel.

Ela nevěděla, co se to děje. Běžela rychle do šatny, kde na ní všichni čekali. „Je všechno v pořádku?“ „Ano, mami.“ Ela si oblékla bundu a vyšli před divadlo. Všichni při jízdě mlčeli, protože byli unaveni.

Domu přijeli v deset hodin. Ela si vyčistila zuby a šla spát. Hned usnula. Zdálo se jí o divadle a slovech, co řekl Alfréd. Ráno se Ela probudila v 7:00 hodin a spěchala do školy, aby přišla včas na hodinu matematiky, kterou měla moc ráda. Sedí v lavici vedle svého kamaráda Sama a přemýšlí, co se asi po vyučování stane. Stále jí v uších zněla Alfrédova slova.

Škola uběhla jako voda a Ela se Samem šli spolu domů. Asi 100 metrů od jejich domu se na ulici objevil Alfréd. „Kdo to je? Vypadá jako Alfréd z divadla!“ vyděšeně křičí Sam. „Same, uteč, chce ti ublížit!“ volá Ela. Sam utíkal, co mu nohy stačily. Ela nejdříve nevěděla, co má dělat. Ela opět jako v divadle pocítila hroznou bolest po celém těle. Zatočila se jí hlava. Připadala si zase větší a silnější. Najednou vykopla nohu před Alfrédův vyděšený obličej. Boj pokračoval. Alfréd se bránil, mával svým dlouhým pláštěm a už, už to vypadalo, že Elu přemůže, ale v tom se mýlil. Ela vyskočila vysoko a zamířila nohou na Alfrédův obličej, následovala prudká rána pěstí do tváře. Alfréd vyčerpáním padl na zem a zmizel.

Ela běžela za Samem a všechno mu doma vysvětlila. Požádala ho, aby nikomu neříkal, že se stala superhrdinkou. Oba byli rádi, že všechno dobře dopadlo.

Julie Chrastinová, 6. A

Ilustrace: Vojtěch Kratochvíl, 9. A

Jak dobro zvítězilo nad zlem – 3. místo (kategorie III.)

Pojďme se společně podívat na sibiřskou tundru. Jak určitě víte, v tundře skoro nic neroste. Až na pár nízkých keříků tu není vůbec nic. Ovšem nikdo nemůže přehlédnout obrovské a hlavně široké stavení nacházející se uprostřed ničeho. Nikdo však také nepřehlédne obrovská garážová vrata nacházející se z jedné strany tohoto obrovského stavení. Vede k nim široká silnice, na které však nejezdí vůbec žádná auta. Kdo obývá takovéto stavení? Pojďme si ho představit. Jmenuje se Fatman a jak už jeho jméno napovídá, je velmi obézní. Ve své garáži má zaparkované své široké auto, které zabere tři jízdní pruhy a každé ráno jím vyráží do blízkého velkého města, kde vždy nakoupí spoustu jídla. Má však také úhlavního nepřítele, který si říká Mr. Thin. Mr. Thin rovněž bydlí v tundře, avšak nemá žádné auto. Mr. Thin je přesný opak Fatmana, jeho postava je velmi štíhlá a místo jízdy autem běhá. Jeho základnou je štíhlý vysoký válec, který se nachází v údolí. Pokud se chcete dostat dovnitř, musíte přejít velmi úzkou a hlavně křehkou dřevěnou lávku. Není se zde čeho chytit, takže má Mr. Thin jistotu, že se k němu Fatman nedostane, protože by pod ním dřevěná lávka křupla. Fatman a Mr. Thin se dobře znají, jelikož Fatman již několikrát zabránil Mr. Thinovi jeho zlotřilým plánům. Naposledy se pokusil o zavření všech rychlých občerstvení díky infikování tuku, který vzniká při smažení masa. Fatmanovi se naštěstí podařilo v tomto plánu Mr. Thina zastavit, a tak zachránil všechna rychlá občerstvení. Toto byl však úplně titěrný případ oproti tomu, co Mr. Thin chystá teď. První věc, kterou musí provést, je zbavit se Fatmana. Vyvinul armádu malých štíhlých robůtků, kteří se dokáží dostat skoro všude. Vedle v laboratoři však pracuje na svém největším plánu na ovládnutí světa.

Byl poklidný večer. Fatman seděl ve své fat-židli a díval se na širokoúhlou televizi. Sledoval svůj oblíbený pořad „Vaříme tučně“ a chystal si již čtvrtou večeři toho dne. Vše se zdálo být normální. Najednou však jeho digestoř přestala odsávat páru, nebylo vidět nic, všude byl dým. Najednou Fatmana něco štíplo do nohy. Hádáte správně, byli to roboti, které poslal Mr. Thin, aby se zbavil Fatmana. Fatman nebyl žádný začátečník a na takové případy byl připraven. Roboti už ho začali přežvykovat a chystal se ho rozžvýkat na kusy. To už však byl Fatman u nouzového tlačítka, které stisknul. Zapnul se nouzový odsávací systém (v případě chemického útoku), takže pára ihned zmizela a všechny věci zajely do stěn a do podlahy. Díky tomu se z obýváku stala prázdná hala. A Fatman začal válet sudy. Díky své váze všechny roboty do jednoho rozválcoval, a tak se zachránil. Věděl však, že to byl jen začátek a že v tom má prsty zajisté Mr. Thin.

O pět měsíců později se Fatman díval na televizi, nebylo by to nijak zvláštní, kdyby televizi nezapomněl vypnout. Po 856. dílu pořadu „Vaříme tučně“, šly zprávy. Obvykle je vždy vypíná a dává si večeři, dnes ho však velmi zaujaly, protože šel živý vstup ze Sibíře, kde mluvili o tom, že je dnes nejkrutější zima za posledních 100 let a že napadlo rekordní množství sněhu. To by samo o sobě také nebylo nijak zvláštní,

jelikož to už sám dávno ví, zajímavé bylo místo natáčení. Fatman zná okolí jako svoje boty a hned poznal, že jsou blízko u základny Mr. Thina. Nejzajímavější bylo však to, že po úzkých cestičkách se směrem k Mr. Thinovi proplétal kamion. Bylo mu hned jasné, že něco chystá. Okamžitě nasedl do svého Fatmobilu a vyrazil za Mr. Thinem. Když se z mlhy vynořil Mr. Thinův dům, kamion nikde. Musel se však dostat dovnitř. Věděl, že jedinou cestou je ta lávka. Když dorazil na místo, zjistil osudovou slabinu Mr. Thinovy základny. Pomohla mu matka příroda, protože napadlo tolik sněhu, že se údolí doslova zaplnilo. Fatman se pouze rozeběhl a prorazil tenký plášť základny. S rachotem dopadl na druhé poschodí základny.

Vylekaný Mr. Thin seděl na svém křesle, kolem sebe monitory a řídil svůj ďábelský plán. Se zákeřným

pohledem se otočil na Fatmana a povídá: „Fajn, jsi tu, ale tenhle plán už nezastavíš. Je to deset minut, co odjel kamion naložený pitím. Zařídil jsem si stánek v centru města. Můj nápoj přiláká spoustu lidí. Jakmile se napije jeden, mám vyhráno. Každý, kdo se napije, získá extrémní závislost a moc manipulovat druhými tak, že se zkrátka napijí všichni na planetě a já budu ten, kdo tento nápoj umí vytvořit, všichni se mi zkrátka budou muset podřídit.“ Snědl energetický koláček, který sám vynalezl, nasedl na tříkolku a vystřelil pryč. Fatmanovi trvalo čistých pět minut, než se vydrápal ven, ale podařilo se mu to. Nasedl do Fatmobilu a říká: „Zbývá poslední úkol, zničit Mr. Thina a ten kamion“. Šlápl na plyn a se svým Fatmobilem se jak rolba řítit krajinou. Po třiceti minutách se před ním objevila tříkolka, na které seděl Mr. Thin. A Mr. Thina zradila opět matka příroda. Rozpoutala se velká bouře a Mr. Thin se ztratil v mlze. Po půl hodině, kdy už měl být u svého stánku, přestal účinkovat koláček a on skončil pod koly

rozjetého Fatmobilu. Kamion plný vražedné látky měl dorazit za pět minut ke stánku. Fatman rozjel Fatmobil směrem k městu. Kamion měl naštěstí díky kalamitě rovněž zpoždění. Fatman za chvíli dohonil po kraji útesu pomalu se sunoucí kamion. Zařadil se za něj a vystřelil tukovou bombu. Kamion dostal smyk a zvrhl se z ledového útesu do zapomnění.

A tak Fatman zase jednou zachránil svět, zbavil se nepřítele a jel domů, aby mu neunikl 857. díl pořadu „Vaříme tučně“. Tentokrát se však na zprávy podíval.

Patrik Cinert, 9. A

Ilustrace: Lia Peštová, 4. D

Kdyby si věci psaly deník - 3. místo (kategorie I.)

Pondělí 18. června

Milý já, jsem deník a píšu si do sebe.

Dnes jsem se probudil ve tmě a vlhku. Byl jsem zabalený ve fólii a nebyl jsem sám. Kolem mě byly tužky, gummy a dokonce i sešit. Se sešitem jsme se hodně rychle skamarádili a jmenuje se Sěša.

Úterý 19. června

Dnes mě a Sěšu vyložili u domu. Chtěli jsme si hrát, ale vzala nás do ruky nějaká paní. Rychle jsme znehybněli a paní nás položila do útulné růžové krabice. Byla velká a tak, když paní odešla, hráli jsme na honěnou.

Středa 20. června

Dnes přišla holčička s culičky a položila do krabice propisku. Byla černá a zlá, tak zlá, že celého Sěšu počmárala. Naštěstí na víčku měla gumu a tak jsem jí utrl a čmáranice vygumoval. Pak propiska vyskočila z krabice a byl od ní pokoj.

Čtvrtek 21. června

Milý já, dnes do krabice nakoukl pes a chtěl mě zakousnout. Naštěstí byl Sěša vedle mě a zachránil mě. Pak jsme se rozhodli, že se přestěhujeme. Vedle v pokoji má ta culíkatá holka domek pro panenky. Tak jsme se tam zabydleli.

Pátek 22. června

Poprvé v novém bytě. Našli jsme tam pavouka a tak ho máme jako domácí zvířátko. Jmenuje se Ťuňťa a bydlí ve dřezu. Když jsem otevřel podlouhlý šuplík, byla tam bílá hodná propiska a řekla mi: „Nikdy neotvírej spodní šuplík!“ Pak se zase zavřela a já jsem se tam stejně podíval. Byla tam černá propiska. Vyskočila, odstrčila mě a skočila do dřezu. Ve dřezu se zamotala do pavoučích sítí a zůstala tam až do rána.

Sobota 23. června

Milý já, dnes jsem na černou propisku zavolal policejní gummy. Dostavily se celkem rychle a když uviděly propisku v pavoučí síti, tak nám nabídly práci mezi policejními gumami. Řekly, že je to celosvětově hledaná propiska – zlodějka. Zatkly jí a posadily do růžového kabrioletu pro Barbie a odvezly jí do vězení (šuplík v psacím stole).

Neděle 24. června

Černá propiska je ve vězení a nově s námi bydlí bílá propiska, která se jmenuje Andělka. Občas se trochu pohádají s Ťuňťou, ale jinak to je dobré. Jak nám včera gummy nabízely tu práci,... tak Ťuňťa ji přijal a je spokojený. Myslím, že už povedeme klidný život. Pustil jsem si rádio a moderátor řekl: „POZOR! Propiska zlodějka je na útěku z vězení. Je černá a na víčku má utrženou gumu. Kdo jí uvidí, volejte na číslo 887 776 661“ „Sěšo? Slyšel si to?“ řekl jsem. „Ne“ řekl Sěša. Já: „Černá propiska utekla z vězení.“ Sěša: „Nééééé.“

Anna Žejdlíková, 5. A

Kdyby si věci psaly deník - 3. místo (kategorie III.)

Pátek 13. .6. 2011

Milý deníčku,

Konečně se dostanu na své vysněné místo. Jsem totiž na cestě do knihkupectví! Jmenuji se Nástroje smrti a jsem knížka. Nemůžu se dočkat, až mě dají do poličky a někdo si mě koupí! Cesta do knihkupectví bude ještě chvíli trvat, tak se trochu prospím, ať jsem na zítřek připravená.

Sobota 14. 6. 2011

Milý deníčku,

Dneska je velký den, kdy budu v knihkupectví! Už slyším, jak otvírají moji krabici! Oooooo vidím světlo! O můj bože, berou mě do ruky a dávají do poličky! Jsem tak šťastná! No tak moment... C-co to dělají! Proč mě dali tak dozadu! Cože! O-oni přede mě dávají další knížky? Ale to... to znamená že nebudu vidět! T-t-to né! To je snad zlý sen... jo, to je ono! Určitě se za chvílku probudím a budu zase v té krabici. Jdu čekat na to, až se vzbudím.

Neděle 15. 6. 2011

Milý deníčku,

Špatná zpráva... NEBYL TO SEN!!! Co teď se mnou bude? Koupí mě někdo? Doufám že ano... A dost! Budu myslet pozitivně. Budu na ně mávat a pokřikovat a tím pádem si mě určitě všimnou a budou chtít koupit!

Pondělí 16. 6. 2011

Milý deníčku,

Za pár minut budou otvírat knihkupectví. Doufám že můj plán vyjde. Oh, slyším jak zacinká zvonek u dveří a vchází první lidé. Protlačím se dopředu a zkusím na ně zavolat. Oni mě neslyší... No chápeš to deníčku? Asi jsem to zavolala moc potichu... Zkusím to znovu... Slyšeli to! Oni to slyšeli a jdou sem! Už se jeden z nich natahuje k mé poličce a... On si vzal knihu vedle mě... Dělá. Si. Ten. Člověk. Srandu? No zkusím ještě mávat a pověsit transparent, kde stojí velkými písmeny KUPTE SI MĚ.

Úterý 17. 6. 2011

Milý deníčku,

Včera mi nepomohl jak transparent ta pokřikování a mávání. Proto po nich budu střílet kuličky z papíru!!! Snad to vyjde. Připravím si palbu a už jen vyčkávám na svoji oběť. Muhahahahá už vidím svoji novou majitelku! Ta holka se sluchátky je dost blízko na to abych se trefila. Takže... Zamířit a... PÁL! Ups... Vedle... trefilo to toho potetovaného chlápka, který se začal naštvane rozhlížet. Pak si všimnul kluka v brýlích a ještě naštvaneji se k němu vydá... to nedopadne dobře...

Středa 18. 6. 2011

Jsem tu zase deníčku,

Začínám to vzdávat. Nic mi nevychází... Proč? Všechny, co se mnou přijely, jsou už dávno prodané! Tak proč né já! Schoulím se v koutu. Slzy mi tečou proudem. Měla jsem tolik nápadů, ale ani jeden nevyšel... To jsem až tak ošklivá? Dál se utápím ve svém smutku, když v tom mě napadne úžasný nápad. Už vím, co zítra udělám...

Čtvrtek 19. 6. 2011

Milý deníčku,

Mé pokusy se doteď nepovedli, ale věřím, že dnes se to konečně povede! Musí... jinak nevím, co budu dělat, už teď na mě usedá prach. Slyším cinknutí... Snad to vyjde. Jakým si zázrakem se protlačím dopředu a... skočím z poličky. Padám. Čekám tvrdý náraz, ale ten se nedostaví. Někdo mě chytil. Otevřu oči a tam spatřím svého zachránce... Je to kluk... Když by si mě koupil, bylo by to super? „Nástroje smrti“. On si přečetl můj nápis na desce! Tak co, koupí mě? Nebo mě vrátí do poličky? „Vypadá zajímavě“. Jde k pokladně a moji maličkost podává prodavači! Než se naděju, ocitnu se v igelitové tašce a ten kluk mě nese pryč z obchodu. Doma mě hned vyndá z tašky a začne číst. Konečně mám svého majitele a jsem tak šťastná! Sbohem deníčku, tvoje teď už šťastná **Knížka**

Denisa Milá, 9. C

Ze školních lavic, speciální číslo VIII. ročník 2017 – 2018. ■ Vydává Základní škola, Školní 75, Příbram VIII jako své školní noviny. ■ Sazba: Základní škola Příbram, Školní 75, Příbram VIII. ■ Literární práce připravil tým vyučujících českého jazyka. ■ Ilustrace připravil tým vyučujících výtvarné výchovy. ■ Grafická úprava: Mgr. Monika Průchová.

■ Tisk: www.POTISKNEMECOKOLIV.cz
TEXTIL · KLEJ · PORCELÁN · DŘEV · KOV · PLASTY